

Nasza szkoła nosi imię – PAMIĘCI KOLEJARZY CHOJNICKICH. Uchwałę o nadaniu szkole imienia podjęła Rada Miejska Chojnic na sesji w dniu 26 czerwca 1997 roku na wniosek całej społeczności szkolnej – Rady Szkoły, Rady Pedagogicznej, Rady Rodziców i Samorządu Uczniowskiego Szkoły Podstawowej nr 3. Uchwała weszła w życie **25 listopada 1997 roku. W tym dniu uroczystie nadano szkole imię i przekazano sztandar.**

Od roku 1997 poczet sztandarowy reprezentuje naszą społeczność w czasie ważnych uroczystości miejskich, świąt państwowych. Sztandar uświetnia także nasze szkolne uroczystości, a dzień nadania szkole imienia - 25 listopada - jest naszym szkolnym świętem. W tym dniu corocznie odbywają się uroczyste apele i rozstrzygnięcie szkolnych konkursów związanych ze szkołą i jej patronem pod wspólną nazwą „SZKOLNE DNI Z PATRONEM”

Logo „SZKOLNYCH
DNI Z PATRONEM”

O NASZYM PATRONIE

Historia kolei w Chojnicach datuje się od 15 listopada 1871 roku – kiedy to po ukończeniu budowy linii kolejowej Piła – Chojnice, wyruszyły z miasta pierwsze pociągi osobowe. W okresie międzywojennym, stacja Chojnice była stacją graniczną między Polską i Niemcami. Tu krzyżowało się wiele dróg kolejowych. Przez Chojnice pędziły pociągi z różnych stron Europy.

1 kwietnia 1920 roku kolej w Chojnicach przejęta zostało przez polskie władze. Istnienie wielkiego węzła kolejowego oddziaływało korzystnie na życie w mieście. Tuż przed wybuchem II wojny światowej Chojnice, jako duży węzeł komunikacyjny, stanowiły ważny punkt obronny, dla którego 23 sierpnia 1939 roku utworzono grupę operacyjną „Czersk”.

1 września 1939 roku Niemcy dokonali próby opanowania stacji kolejowej w Chojnicach. O świcie (godz.4.15) stacja Chojnice otrzymała sygnał odjazdu pociągu ze stacji Wierzchowo. Po kilkunastu minutach do Chojnic wjechała drezyna pancerna, a za nią pociąg pancerny – zamówiony podstępnie przez Niemców z Wierzchowa jako normalny pociąg tranzytowy nr 704. Drezyna pancerna zatrzymała się tuż za stacją, pociąg przed budynkiem stacyjnym. Tu na peronie wysadzono oddział wojska hitlerowskiego, który wystawił na stacji posterunki z karabinem maszynowym, zaś zespół żołnierzy plądrujący stację, aresztował napotkanych obywateli i zamykał ich w poczekalni kolejowej.

Pociąg pancerny zaczął manewrować po torze między stacją a szosą Angowicką dla zmylenia celu. Po wymianie strzałów z artylerią polską, został zmuszony do odwrotu. Podczas odwrotu zestrzelono wieżę obserwacyjną na tym

Drezyna pancerna zauważywszy, że jedzie za nią jakiś pociąg, pojechała naprzód. Pociąg, który widziała załoga niemiecka był polskim pociągiem ewakuacyjnym prowadzonym przez maszynistę Piotra Dolnego.

Kiedy dreżyna została skierowana na ślepy tor – stanęła i zaczęła dokonywać obrotu. Zauważył to jadący polskim pociągiem zastępca parowozowni Chojnice. Wydał on rozkaz zwiększenia szybkości pociągu i uderzenia w dreżynę pancerną. Parowóz przygwoździł dreżynę. Dokonał tego Antoni Kowalski.

Około godziny 11.00 na Chojnice bronione przez 1 Batalion Strzelców, natarły oddziały niemieckie. W wyniku przeważającej siły nieprzyjaciela, około godziny 14.00 oddziały polskie otrzymały rozkaz odwrotu za rzekę Brdę. Rozpoczęła się okupacja hitlerowska.

Okupant krwawo zemścił się za bohaterstwo kolejarzy chojnickich. Pomnik Pomordowanych Kolejarzy, umiejscowiony u podejścia do dworca, przypomina o tym. Na tablicy pamiątkowej wyryto nazwiska zamordowanych kolejarzy. Uczniowie Szkoły Podstawowej nr 3 w Chojnicach od 1968 roku pełnią honorowy patronat nad pomnikiem.

